

něvadž neuváděl ničeho, co by byl zjistil vlastním postřehem. Při svém sdělení nejednal prý proti svému lepšímu přesvědčení a nebyl si vědom dosahu svého jednání, naopak pokládal sdělení za věrohodné a pravděpodobné a žádal proto za vyšetření věci, by úřední autorita nebyla podřívána. Pokud zmateční stížnost těmito vývody popírá objektivní skutkovou podstatu deliktu, není odůvodněna. Trestná činnost, uvedená v §u 209 tr. zák., záleží ve k ř i v é m o b v i ň o v á n í jiného ze zločinu — buď u vrchnosti, nebo ne sice u vrchnosti, ale takovým způsobem, že může zavdati vrchnosti příčinu k vyšetřování, nebo aspoň pátrání proti obviněnému. Předpokládá se, že obvinění jest objektivně i subjektivně křivým, t. j. že zločin vůbec nebyl spáchán, nebo aspoň že nebyl spáchán obviněným a že pachatel to bylo známo. Nezáleží na tom, jak mylně má za to zmateční stížnost, zda vymyslel si zločin pachatel sám, či zda sdělil dále obvinění, jež pronesl jiný, stačí, že předmětem udání jest vymyšlený zločin a že pachatel jest si této kvality svého udání vědom. V případě, když se stalo křivé obvinění u vrchnosti (a o takový případ tu jde, ježto soud zjišťuje, že stěžovatel učinil oznámení, obsahující obvinění četnického strážmistra Antonína P-y ze zločinu zneužití moci úřední, četnickému velitelství, tedy veřejnému úřadu ve smyslu §u 84 tr. ř.), může se státi udání v jakékoli formě, tedy nejen ve formě přímého obvinění; stačí i udání prostě reprodukcující sdělení osoby třetí. Nevylučuje proto objektivní skutkové podstaty zločinu podle §u 209 tr. zák., jak mylně usuzuje zmateční stížnost, ta okolnost, že obžalovaný nepřednesl obvinění jako vlastní postřeh, nýbrž jako reprodukci sdělení osoby třetí (Adolfa P-a). Budiž v této souvislosti ještě uvedeno, že pro objektivní skutkovou podstatu křivého udání u vrchnosti jest lhostejno, zda pokládá vrchnost udání za věrohodné, čili nic, a zařídí o něm pátrání. Nebylo proto v souzeném případě vůbec třeba zkoumati (na rozdíl od druhého případu §u 209 tr. zák., kdy se udání nestalo u vrchnosti), jak činí nadbytečně rozsudek, zda mohlo dáti (či dalo) udání obžalovaného vrchnosti příčinu k vyšetřování nebo pátrání proti nařčenému četnickému strážmistrovi. Z toho plyne, že právní posouzení věci prvním soudem, pokud jde o objektivní stránku skutkové podstaty, odpovídá správnému výkladu zákona a že rozsudek není v tomto směru stížen právním omylem.

Naproti tomu jest zmateční stížnosti přisvědčiti, pokud s hlediska důvodu čís. 5 §u 281 tr. ř. vytýká, že nalézací soud dospěl k závěru, že obžalovaný učinil udání úmyslně, jsa si vědom jeho bezpodstatnosti a nepravdivosti obsahu, způsobem formálně nikoliv bezvadným.

Čís. 2296.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Sborový soud první stolice, uvažuje podle §u 6 čís. 4 zákona o výkonu svého podmíněného rozsudku, jelikož po jeho vynesení byl obžalovaný odsouzen okresním soudem pro činy, spáchané před i po onom

odsouzení, rozhoduje též o podmíněném odkladu rozsudku okresního soudu, třebaž soud ten nepoužil Šu 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 25. února 1926, Zm I 12/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. září 1925, č. j. Tk I a 8177/24, pokud jím bylo rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu, ke kterému byl obžalovaný odsouzen rozsudkem okresního soudu v Příbrami ze dne 15. dubna 1925, č. j. T V 983/24, ponecháno okresnímu soudu v Příbrami, byl porušen zákon v ustanovení Šu 6 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje a zemskému trestnímu soudu v Praze se ukládá, by rozhodl, má-li býti vykonán také trest, uložený obžalovanému oním rozsudkem okresního soudu v Příbrami.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Příbrami ze dne 15. dubna 1925, č. j. T V 983/24, byl obžalovaný uznán vinným jednak přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák., spáchaným dne 10. listopadu 1924, jednak přestupkem podvodu podle §§ů 197, 461 tr. zák., spáchaným dne 15. ledna 1925, a odsouzen podle Šu 460 tr. zák. s použitím Šu 267 tr. zák. nepodmíněně do vězení na dobu jednoho týdne, zostřeného postem. Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. prosince 1924, č. j. Tk I a 8177/24, byl též obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II c) tr. zák. a přestupkem podle §§ů 2, 8, 32, 36 patentu ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák., trestnými to činy, spáchanými v době do 14. listopadu 1924, a odsouzen podle Šu 178 tr. zák. s použitím Šu 54 tr. zák. k trestu těžkého žaláře v trvání tří týdnů, zostřeného dvěma posty. Výkon trestu byl podle §§ů 1 a 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. odložen na dobu 3 roků. Tento rozsudek nabyl moci práva. Naproti tomu podal do rozsudku okresního soudu v Příbrami otcovský opatrovník nezletilého obžalovaného odvolání jednak z výroku o trestu, jednak z výroku o nepovolení podmíněného odkladu trestu. Zemský trestní soud v Praze jako soud odvolací pro přestupky rozsudkem ze dne 17. června 1925 odvolání z výroku o trestu zamítl, vyhověl mu však, pokud směřovalo proti výroku o nepovolení podmíněného odkladu trestu, zrušil napadený rozsudek ve výroku tom a uložil okresnímu soudu, by po rozumu Šu 6 posl. odst. zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. zaslal spis zemskému trestnímu soudu v Praze, by ten rozhodl o podmíněném odkladu výkonu trestu. Zemský trestní soud v Praze, jemuž byly spisy okresním soudem v Příbrami podle onoho příkazu předloženy, nařídil usnesením ze dne 9. září 1925 podle Šu 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení, by trest, uložený obžalovanému rozsudkem téhož soudu ze dne 11. prosince 1924, byl vykonán, naproti tomu ponechal rozhodnutí o podmíne-

ném odkladu výkonu trestu, k němuž byl obžalovaný odsouzen rozsudkem okresního soudu v Příbrami ze dne 15. dubna 1925, okresnímu soudu v Příbrami. Na odůvodněnou tohoto opatření uvádí se v důvodech usnesení, že § 6 čís. 4 zákona stanoví, že pouze v tom případě, byl-li vinník odsouzen okresním soudem pro trestný čin, spáchaný před vynesením rozsudku sborového soudu, přísluší sborovému soudu rozhodnouti, zda také trest, uložený okresním soudem, má býti podmíněně odložen nebo vykonán, že však rozsudkem okresního soudu v Příbrami byl obžalovaný odsouzen pro trestný čin, spáchaný po vynesení rozsudku zemského trestního soudu v Praze, tedy v době zkušební, že tedy jest okresní soud v Příbrami sám příslušným k rozhodnutí, má-li býti vykonán trest, uložený obžalovanému jeho rozsudkem.

Opatření zemského trestního soudu v Praze příčí se zákonu. Rozsudkem okresního soudu v Příbrami ze dne 15. dubna 1925 byl obžalovaný uznán vinným nejen trestným činem, spáchaným po vynesení rozsudku zemského trestního soudu v Praze (přestupkem podvodu, spáchaným dne 15. ledna 1925), nýbrž byl odsouzen zároveň také pro skutek, spáchaný před oním rozsudkem (pro přestupek krádeže, spáchaný dne 10. listopadu 1924). Jde tu tedy o případ, v němž již okresní soud v Příbrami měl při výměře trestu použití §u 265 tr. ř. a zachovati se, pokud šlo o otázku výkonu nebo podmíněného odkladu trestu, v příčině trestů, uložených obžalovanému oběma rozsudky, podle poslední věty čtvrtého odstavce §u 6 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. Nesejde na tom, že okresní soud v Příbrami, vyměřuje obžalovanému trest, předpisu §u 265 tr. ř. ve skutečnosti nepoužil, stačí, že byly dány předpoklady, za nichž měl předpis ten podle zákona přijíti k platnosti (rozh. sb. n. s. čís. 1672). Že okresnímu soudu v Příbrami v době, kdy vynášel rozsudek ze dne 15. dubna 1925, byl rozsudek zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. prosince 1924 znám, je patrné již ze spisů, podle nichž trestní spisy, postoupené jím původně dne 15. prosince 1924 zemskému trestnímu soudu v Praze ke sloučení s trestní věcí pro zločiny podle §u 56 tr. ř., byly mu tímto soudem vráceny k příslušnému jednání přípisem ze dne 19. prosince 1924 v němž se výslovně uvádí, že rozsudkem ze dne 11. prosince 1924 byl obžalovaný odsouzen pro ony trestné činy do těžkého žaláře na 3 týdny, dvěma posty ztřeštěného, podmíněně na 3 roky. Uvádí-li se tudíž v důvodech okresního soudu v Příbrami jako okolnost přitěžující, že obžalovaný krádež opakoval, ač, jsa podmíněně odsouzen, měl se činu varovati, a na odůvodněnou výroku o nepřiznání podmíněného odkladu trestu uvádí se znovu, že podmíněné odsouzení, obžalovanému dříve přiznané, nemělo u něho výsledku, je tím míněn zcela nepochybně podmíněný odklad trestu, jehož se obžalovanému dostalo rozsudkem zemského trestního soudu v Praze ze dne 11. prosince 1924. Byl-li však obžalovaný rozsudkem okresního soudu v Příbrami odsouzen také pro skutek, spáchaný před rozsudkem zemského trestního soudu v Praze, jímž mu byl povolen podmíněný odklad trestu, šlo o druhý z případů §u 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení, o případ, v němž jednomu a témuž soudu bylo současně a jednotně rozhodnouti o tom, zda mají býti vy-

konány oba tresty nebo zda má býti podmíněně odložen také trest do-
datečně prisouzený (rozh. sb. n. s. č. 1051, 1485, 1697). Jelikož pak v sou-
zeném případě vynesl pozdější rozsudek soud okresní, kdežto podmíněně
odsouzení vyslovil soud sborový, příslušelo podle poslední věty Šu 6
čís. 4 zákona rozhodnouti o odkladu zemskému trestnímu soudu v Praze
jako soudu sborovému.

Již okresní soud v Příbrami nezachoval se podle oněch zákonných
předpisů, rozhodnuv v rozsudku, jím vyneseném, o odkladu trestu, byť
jen onoho trestu, který obžalovanému sám byl uložil. Jeho povinností
bylo postarati se předložením spisů zemskému trestnímu soudu v Praze
o to, by tento soud jako sborový soud, vynesší dřívější rozsudek, roz-
hodl po rozumu oněch předpisů o výkonu či podmíněném odkladu obou
trestů. Dotyčný rozsudkový výrok okresního soudu v Příbrami, přičící
se zákonu, stal se arci zatím bezpředmětným, byv zrušen rozsudkem
zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky
ze dne 17. června 1925. Příkaz, udělený tímto rozsudkem okresnímu
soudu, by zaslal spis zemskému trestnímu soudu v Praze, by rozhodl
o podmíněném odkladu trestu, dlužno ovšem pojímati v ten rozum, že
zemskému trestnímu soudu jest rozhodnouti o odkladu o b o u trestů.
Nasvědčuje tomu jednak okolnost, že příkaz jest opřen o předpis Šu 6
p o s l. o d s t. zákona o podmíněném odsouzení, jednak, že se jím okres-
nímu soudu ukládá, by zaslal spis zemskému trestnímu soudu v Praze
k č. j. Tk I a 8177/24, čímž zřejmě mělo býti naznačeno, že tomuto
soudu jest rozhodnouti i o podmíněném odkladu trestu, uloženého obža-
lovanému rozsudkem téhož soudu ze dne 11. prosince 1924, č. j. Tk
I a 8177/24. Zemský trestní soud v Praze, který, vydávaje usnesení ze
dne 9. září 1925, č. j. Tk I a 8177/24, ohledně trestu, uloženého obža-
lovanému rozsudkem okresního soudu v Příbrami, ponechal rozhodnutí
o podmíněném odkladu výkonu trestu toho soudu okresnímu, porušil
tím předpis Šu 6 čís. 4 posl. věta zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562
sb. z. a n. Bylo proto podle Šu 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2297.

**K opodstatnění přísahu vylučujícího důvodu Šu 170 čís. 1 tr. ř. ne-
stačí pouhé podezřívání svědka z trestného činu, o němž má vypovídati,
nýbrž podezření musí býti opodstatněno procesním stíhacím úkonem pří-
slušného úřadu, nebo aspoň prokázáno rozhodnutím soudu.**

**S hlediska Šu 170 čís. 6 tr. ř. nestačí pouhé tvrzení nepřátelství, nýbrž
jest třeba uvést skutečnosti, jimiž se projevilo nepřátelství takového
stupně, že jest s to svědka z cesty pravdy.**

**Nedokonané svádění (§ 9 tr. zák.) není spolupůsobením k cizímu
trestnému činu, jehož není, nýbrž samostatnou všeobecnou formou trestné
činnosti.**

**K naplnění skutkové podstaty podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. není třeba,
by pachatel působil přímo na matku dítěte.**

(Rozh. ze dne 27. února 1926, Zm I 709/25.)